

Sygn. akt III CSK 138/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku A. M.
przy uczestnictwie D. M. i N. K. - następców prawnych
U. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki D. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 26 kwietnia 2013 r., sygn. akt II Ca 2057/12,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestniczek na rzecz wnioskodawcy kwotę 1800 zł
(tysiąc osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego, oddalając wniosek pełnomocnika wnioskodawcy
adw. K.L. o przyznanie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów
pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie – w sprawie o podział majątku wspólnego - zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 29 czerwca 2012 r. w zakresie ustalonych terminów płatności rat.

Uczestniczka D. M. wniosła skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego „miarkowania spłaty małżonka z tytułu przyznania majątku wspólnego na własność drugiemu małżonkowi na podstawie art. 5 k.c. w sytuacji, gdy małżonek uprawniony do spłaty znęcał się nad małżonkiem zobowiązanym”. Skarżąca wskazała także na oczywistą zasadność skargi, polegająca na oczywistym uchybieniu przez Sąd Okręgowy przepisom kodeksu postępowania cywilnego i ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wśród ustaleń Sądów *meriti* - wiążących Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) - nie ma ustaleń dotyczących znęcania się wnioskodawcy na uczestniczką, zatem wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - oparty na zagadnieniu prawnym niemającym odniesienia do ustalonych faktów - jest bezzasadny.

Nie ma także oczywistej zasadności skargi. Przekroczenie terminu przewidzianego w art. 156 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 782 ze zm.) jest minimalne, a uczestniczka ani nie wnosiła o dokonanie ponownego oszacowania, ani nie zgłaszała zastrzeżeń na podstawie art. 162 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c., oddalając wniosek adwokata z urzędu na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

